

I

Ned Buckley en Martin Cassidy kwamen midden in het wintersemester bij ons in de klas, en in het begin zag je de een nooit zonder de ander. Ze hadden dezelfde stijl van lopen, dezelfde in zichzelf gekeerde manier van doen en dezelfde peinzende blik in hun ogen. Verder leken ze totaal niet op elkaar.

Martins ogen waren klein en licht van kleur. Hij had een rond gezicht en rood haar en als hij zijn handen tot vuisten balde, kleurden zijn vingers paars.

Neds handen waren zongebruind, net als zijn gezicht. Zijn ogen waren groot en zo donker dat het net leek alsof hij mascara op had. Al was dat heel onwaarschijnlijk, Ned Buckley kennende. Ik herinner me dat Laura me vanaf de eerste dag al constant een por gaf en zei dat ik niet zo naar hem moest staren. Maar ik kon het niet laten.

Serena Serralunga, onze geschiedenislerares, zei dat we moesten proberen om hen te leren kennen. Maar het is helemaal niet zo eenvoudig om mensen te leren kennen die nooit een woord zeggen, niemand aankijken als ze de klas binnenlopen en op willekeurige momenten op de dag zomaar ineens verdwijnen.

Martin Cassidy bleef achttien dagen voor hij voorgoed verdween. Algauw kon ik me niet veel meer van hem herinneren dan de rode kleur van zijn haar en de paarse tint van zijn vuisten. We hadden niet erg ons best gedaan om hem te leren kennen, maar hij had ons eerlijk gezegd ook nauwelijks de kans gegeven.

Serena Serralunga zei dat je vaak weinig méér hoeft te doen dan iemand de hand reiken in vriendschap, laten zien waar de snoepautomaten staan of iets vriendelijks zeggen. Zulke kleine gebaren kunnen iemand overhalen om naar school te blijven komen als ze erover nadenken om misschien maar weg te blijven.

Ik kan me niet herinneren dat er in die eerste dagen iemand was die een gesprek met Martin of Ned probeerde aan te knopen. Waarom zouden we ook, aangezien iedereen in mijn klas veel liever óver iemand praatte, achter zijn rug om? Want zo gaat dat op de Ballyross Scholengemeenschap. En Brendan Kirby is onze koning.

Het nieuws deed de ronde dat Martin Cassidy een ongeluk had gehad. Serena Serralunga vertelde dat hij van een paard gevallen was, en Brendan Kirby proestte het uit van het lachen op die aparte manier van hem, die wilde zeggen dat hij de ellende van een ander maar wat vermakelijk vond.

Misschien had hij niet zo hard gelachen als Dougie of Laura of zelfs mij iets dergelijks was overkomen. Maar misschien ook wel. Brendan heeft andermans pech altijd al hilarisch gevonden – en hij had gewoon iets met Martin Cassidy en Ned Buckley.

Als ik eerlijk ben, had iedereen eigenlijk wel iets met hen. De redenen daarvoor zijn nogal complex en lastig uit te leggen.

Ik herinner me de eerste dag dat ik Ned Buckleys stem hoorde. Brendan zat op de achterste rij in het klaslokaal, met zijn gebruikelijke klietje in een cirkel om hem heen geschaard.

‘Hij doet aan paardrijden aan de overkant van de rivier, samen met een stel herrieschoppers,’ zei hij. ‘En nu heeft hij zijn staartbeen gebroken. Weet iemand wat dat is?’ Tot Brendans grote vreugde schudde iedereen zijn hoofd. ‘Zijn stuitje! Ha! En nu gaat hij verhuizen, met zijn gebroken kont. Zijn familie blijft namelijk nooit lang op één plek, weet je.’

Iedereen knikte alsof Brendan de wijsheid in pacht had.

Niemand had gemerkt dat Ned Buckley aan de andere kant van het lokaal aan zijn tafeltje in de hoek was gaan zitten. Hij stond langzaam op en liep naar de tafel waar Brendan zat.

Ned was zo lang zo stil en ondoorgrondelijk geweest dat we niet verbaasder hadden kunnen opkijken als hij vleugels had uitgeslagen en over onze hoofden heen was gevlogen.

‘Als je toch niet weet waar je het over hebt, zeg dan niets,’ zei hij op vastberaden en krachtige toon, en hij bleef ons een poosje aanstaren. Wij staarden met open mond terug.

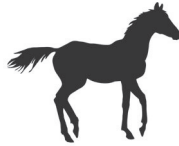
Toen hij dat gezegd had, deed Ned wat hij altijd deed aan het einde van een schooldag, namelijk het lokaal uit lopen zonder nog om te kijken.

Ik denk nog vaak aan de impact die zijn woorden op ons hadden – hij had zijn stilzwijgen doorbroken om ervoor te zorgen dat Brendans nare verhalen over Martin Cassidy zich niet zouden verspreiden. En, als ik eerlijk ben, had Brendans kwaadsprekerij over willekeurig welk onderwerp nogal de neiging om dat te doen.

Hierna waren er een paar veranderingen merkbaar in onze klas. Het was niets dramatisch, maar wel opvallend. Zo keek Brendan vanaf dat moment bijvoorbeeld altijd eerst het lokaal rond voor hij met zijn kliekje ergens plaatsnam om over iemand te praten.

2

Er is een tunnel van bomen aan het begin van Nettlebog Lane. Dat is een smalle, bochtige straat die naar de rivier toe leidt, en in het midden ervan loopt een slecht onderhouden strook gras.

Als je erdoorheen wandelt, kom je uit bij de oever waar de rivier het breedst is en het water zich oneindig ver lijkt uit te strekken. Het is net alsof je midden in een geheim bent beland – alsof je dicht langs de rand van iets riskants loopt, van iets wat verkeerd is. In de rivier zit een grote, ronde bocht. Die heet Giant's Elbow – de elleboog van de reus – en midden in de elleboogholte staat een dichtbegroeide cirkel van bomen. Zelfs in de winter, wanneer Nettlebog de onherbergzaamste en winderigste plek ter wereld lijkt, blijft dat groepje bomen groen en donker en dichtbegroeid en hoog.

Als je daar bent, bekruipt je een raar, bevrijdend gevoel waardoor je het het allerlieftst zou uitschreeuwen.

De meeste volwassenen zijn normaal gesproken dolblij als je dingen in de buitenlucht doet, maar de ouders van Ballyross hebben Nettlebog tot verboden terrein uitgeroepen. Er zijn genoeg redenen waarom niemand ernaartoe mag gaan.

Ze zeggen dat het te maken heeft met de sterke stroming van de rivier, en omdat er langs de beide oevers van het water geen lantaarnpalen staan.

Ouders schijnen te geloven dat er van alles met je zal gebeuren wanneer je naar Nettlebog gaat. Er wordt zelfs gezegd dat iedereen die daar komt, meteen in het water verdwijnt en verdrinkt.

Laura was degene die me vertelde dat daar inderdaad ooit iemand was verdronken, maar Laura houdt nogal van drama, dus de dingen die ze vertelt zijn niet altijd even betrouwbaar. Als je googelt op ‘verdrinken Nettlebog’ of ‘Nettlebog verdrinking’ of zelfs ‘dood Nettlebog Lane’ of een willekeurig andere combinatie, dan zijn er geen zoekresultaten, dus ik denk dat het een van die broodje-aapverhalen is, bedoeld om iedereen daar uit de buurt te houden.

Maar als je aandachtiger naar het water kijkt en ziet hoe diep en donker het is, hoe het aan de rotsachtige oevers likt en onverwacht stijgt en aanzwelt, klinkt het nog niet eens zo heel gek dat je er zou kunnen verdrinken.

Dat kan tenslotte al in een ondiep poeltje. De Nettlebog-rivier is vele malen dieper dan dat.

Toen ik klein was, vond ik het altijd wel fijn als mama en papa zeiden: ‘Arminta, je mag beslist niet naar Nettlebog gaan.’

In die tijd deed ik nog netjes wat me gezegd werd, en vond ik het ook niet erg om Arminta genoemd te worden. Doen wat me werd opgedragen gaf me een veilig gevoel.

Maar sindsdien is er een hoop veranderd. Ten eerste noemt iedereen me tegenwoordig Minty. En ten tweede bekwam me ineens een nieuw gevoel: het idee dat het stomvervelend is om ouders te hebben die je de hele tijd maar vertellen wat wel en niet mag. En ja, ik snap heus wel dat ouders liever niet willen dat je naar een plek gaat waar iemand misschien ooit is verdronken. Dat gaat tegen hun instinct in. Maar ik was me gaan realiseren dat ouders niet zomaar alles kunnen bepalen. Er waren dingen waarover ik zelf een beslissing wilde nemen.

Daarnaast was er iets aan Nettlebog wat me als het ware aantrok. Dat heb je ook weleens met muziek, of met een bepaalde kleur. En bovendien hing daar een unieke, complexe, magische geur van kruiden en noten en bos en moeras. Ik vond het heerlijk om dat mengsel van geuren op te snuiven en ik vond het fijn dat het dan mijn hele hoofd vulde en me een gevoel van kalmte en zelfvertrouwen bezorgde, maar tegelijkertijd ook iets van opwinding. Zo gaat dat bij geheimzinnige plekken.

Ik was degene die als eerste naar Nettlebog ging. Of misschien kan ik beter zeggen dat ik dácht dat ik de eerste was.

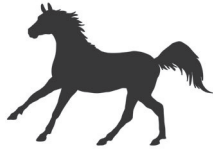
Want het blijkt dat bijna iedereen die daarnaartoe gaat, denkt dat hij of zij de eerste is die er komt. Blijkbaar ben ik niet de enige met die gevoelens. Dougie vertelde me dat hij altijd geloofde dat hij de enige was die van deze plek afwist.

‘Ik ook,’ zei Laura toen we het haar vertelden. We beloofden elkaar dat we er vanaf dat moment niet meer naartoe zouden gaan, tenzij we samen gingen. Dat was een soort pact dat we sloten, vraag

me niet waarom.

Dat was ook in de tijd dat er nog een heleboel dingen aan die plek waren waar we niets van afwisten. We waren ons er bijvoorbeeld niet van bewust dat er, verborgen achter die dikke cirkel van bomen, een caravan stond waarin twee mensen woonden, en we wisten ook niet dat een van die twee mensen Ned Buckley was.

3

Het had veel langer kunnen duren voor we tot die ontdekking kwamen als dat vreugdevuur en die schuur er niet waren geweest. Er stonden daar ook twee paarden, en die waren van Ned. En ze waren niet gevaarlijk of wild, zoals sommige mensen beweerden. Het ene paard was bruin met zwart, het andere heel lichtgrijs. Ze waren allebei ontzettend mooi. Ned had de schuur voor de paarden gebouwd. We hebben hem dagenlang horen hameren en bonken.

De bomen leken steviger en borsteliger, alsof ze op een of andere manier sneller groeiden dan gewone bomen. Ze omsloten de caravan als een waar fort, daar aan de waterkant.

Heel laat op een avond, toen ik eigenlijk allang had moeten slapen, snoof ik de geur van rook op die mijn kamer binnendrong, en ik hoorde het geknetter en geknispel van vuur. Ik glipte uit bed en ging bij mijn geopende raam zitten. Er dansten en flitsten vreemde vormen mijn kamer binnen.

Dougie stuurde me een berichtje. 'NETTLEBOG STAAT IN BRAND!'

Zijn jongere zusje was zijn kamer in gerend en had hem gewekt, roepend dat er een draak op het midden van het water danste, vertelde hij me.

Ik overwoog de brandweer te bellen, maar ook al was het heel fel en zag het er nogal dramatisch uit, Dougie en ik waren het erover eens dat het er niet op leek dat het vuur onbeheersbaar was. Uiteindelijk deden we dan ook niets anders dan in het donker toekijken.

Toen ik besloot om toch maar weer te gaan slapen, was het vuur vervaagd tot een zwakke, oranje veeg in de duisternis.

Dougie, Laura en ik gingen de volgende dag na school kijken. Er stond een busje, een roestige witte rammelbak die ik niet eerder had gezien, en aan de enorme eik die over het water heen gebogen stond, had iemand een touw met daaraan een autoband vastgebonden, als een schommel.

Zo zat het dus met Nettlebog: de plek was zo ánders dan alle andere plaatsen uit ons dagelijks leven. Ballyross Grove, waar wij woonden, was er vlak naast, maar daar stonden niet zulke hoge bomen en er was ook lang niet zoveel open ruimte om zo'n grote schommel op te hangen.

Ballyross Grove is een doodlopende straat. De huizen staan in een bocht tegen elkaar aan. Op welke stoep je ook staat, de huizen aan de overkant lijken net gezichten die tegen elkaar aan gedrukt zitten, met rechthoekige deurmonden en vierkante vensterogen. Alles helemaal recht en veilig en netjes en precies zoals het hoort.

Vandaar dus dat we nieuwsgierig waren, en ons aangetrokken voelden tot het licht van Nettlebog en de geluiden die daar opeens vandaan kwamen. We zeiden het nooit hardop, maar ik denk dat we ons er ook een beetje aan ergerden. Nettlebog was altijd óns plekje geweest. Ons geheim. En nu beseften we dat Ned daar woonde, en dat hij het daar 's nachts deed oplichten en schommels aan de bomen hing en deed alsof die plek van hem was.

Dougie leunde daarna wel heel erg vaak uit zijn raam, kijkend in de richting van Nettlebog. Hij kon Ned op de zwarte autoband zien schommelen.

‘Hij vloog heen en weer over het water. En hij brulde.’

‘Wat brulde hij dan?’ vroeg ik.

‘Weet ik niet,’ zei Dougie. ‘Maar het was heel hard.’

Ned Buckley was onze dichtstbijzijnde buurman. Hij woonde midden in het mysterieuze Nettlebog.

Ik stelde me voor hoe het was om bevriend te zijn met hem – om een echte, serieuze vriendschap te hebben met Ned Buckley. Dat idee nestelde zich in mijn hoofd alsof het iets kostbaars was.

Maar volgens Brendan was Ned niet geschikt als vriend. Iedereen was blijkbaar nogal bang voor hem. Blijkbaar deugde hij van geen kant.